

WIJNAND WARENDORF

GALERIE LIEVE HEMEL

WIJNAND WARENDORF

KRUISTOCHT VOOR HET STILLEVEN   STILL LIFE CRUSADE

Tekst / Text
Koen Nieuwendijk

Copyright © 2024 Galerie Lieve Hemel & Wijnand Warendorf
Photos Wijnand Warendorf - design Koen Nieuwendijk
Translation by Tekstwerk, Amsterdam
Published at the occasion of Wijnand Warendorf's exhibition
in Galerie Lieve Hemel, 13 October - 10 November 2024

ISBN: 978-90-70402-655

Galerie Lieve Hemel Editions
Elementenstraat 15
NL-1014 AR Amsterdam
Tel. + 31 (0)20 6230060
galerie@lievehemel.nl
www.lievehemel.nl

Cover:
Arranged details from "Rozenbottels in Kolf" *Rose Hips in Flask* - see page 2
2024, olieverf/paneel, 70 x 52,2 cm

Background image: "Roos", see page 4

"Pralines II" 2021
52,2 x 70,3 cm
olieverf/paneel

"Rozenbottels in Kolf" 2024
 olieverf/paneel
 70 x 52,2 cm

"Takje met Rozenbottels II" 2024
 22 x 26,2 cm
 olieverf/paneel

"Takje met Rozenbottels I" 2024
 olieverf/paneel
 22 x 26,2 cm

Als Wijnand Warendorf (1959) in een onbewaakt moment zou meedelen dat hij aangaande de onderwerpen van zijn schilderijen in een gigantische spagaat zit, de spanningsboog waarvan wordt veroorzaakt door de grote kloof tussen wat de hedendaagse mens gemiddeld beschouwt als vrije natuur versus de gemiddelde Hollandse polder, die weliswaar hier en daar best wel groen is, maar dat daarvoor een grasras wordt aangewend met groeieigenschappen zoals de mens die kent van kankercellen, en gewassen - het woord alleen al, zegt u het eens driemaal hardop - die enerzijds gekweekt zijn om alle aanvallen van wat in de vrije natuur in feite de romantiek daarvan ernstig frustreert, althans in de geest van de overlevenden die kwinkelerende vogeltjes, stekelbaarsjes en te plukken bramen als het summum daarvan beschouwen, maar die anderzijds beveiligd zijn door tonnen van een verdelgingsmiddel, dat akkers en verder alles in de wijde omtrek insectloos maakt, wat nog niet heeft geleid tot een beweging voor de vrije groei van onkruid (discriminatie!) en de rechten van het insect, van tijgermug tot mestkever, wat was dan daarop uw antwoord.

What would your response be if Wijnand Warendorf (1959) were abruptly to make mention of his state of considerable quandary where it concerns the themes of his paintings, the span of attention of which is dictated by the chasm between that which today's human occupants generally speaking regard as "the great outdoors" and the average Dutch polder which, while featuring intermittent green patches as it admittedly does, owes its relative greenness to a grass subspecies whose growth characteristics are eerily reminiscent to those of cancer cells, and to vegetation – try saying the word three times in a row and you'll begin to appreciate how encyclopaedic a term it is – which has purposely been cultured so as to combat anything and everything that effectively poses a threat to the spirit of bucolic romance which "the wilderness" is supposed to invoke, at least in the minds of the survivors, in whose opinion warbling songbirds, zigzagging sticklebacks and blackberries ripe for the picking are the epitome of "free nature", while at the same time being shielded by a huge biocidal blanket designed to keep the fields and everything else for miles around free of insects, which oppositeness is yet to spark a movement in support of the unfettered growth of weeds (discrimination!) and insect rights, from the tiger mosquito to the dung beetle.

"Roos" 2024
36 x 46,1 cm
olieverf/paneel

"Red Rose" 2023
olieverf/paneel
56 x 56 cm

Ik was van plan u een referaat voor te schotelen over het stilleven als metafoor van de ongecompliceerde levenswijsheden: iets deugt of deugt niet, iets heeft zin of niet, iets is goed of niet, iets is slecht of niet, iets is onbegrijpelijk of niet. Tot mijn verbazing zijn er kunstrecensenten die dat weer gaan vereenvoudigen tot iets is niets, waarbij ze iets soms verwarren met modder. Hoewel het mijn bewondering voor de vindingrijkheid van de mens niet ondergraaft, ben ik toch heel nieuwsgierig naar de onderliggende motivatie. Maar ik dwaal af. Of nee, toch niet. Want kunt u zich voorstellen dat een kunstenaar zich met hand en tand verzet tegen het categoriseren van de eenvoudigste menselijke gevoelens, zoals die geacht worden te vallen onder sentimentaliteit, als ondermaats en dus prooi voor de verhevenen? En dat Wijnand Warendorf zodoende met inspanning van al zijn krachten - het helpt als u zich zijn postuur van een bodybuilder voor ogen houdt - de aanpalende symboliek dwars tegen het arrogante bevinden in hun kracht wil teruggeven? Niet om het bestaan van gelaagdheid te ontkennen, maar juist die essentiële laag van primair menselijk beleven er weer met de haren bij te slepen? En dat dat inhoudt dat hij zijn schilderijen onder hoogspanning, geobsedeerd door detail, eendrachtig gekoppeld aan de grote lijnen, maar via piepkleine penseeltjes en engelengeduld niettemin hoopvol de wereld in slingert? Goedbeschouwd, dichter bij de natuur van de natuur kunt u niet komen.

I had intended to present you with a paper on the theme of the still life as a metaphor of straightforward human sagacity, along the lines of something or other is or isn't all right, useful, good, bad, incomprehensible, and so on. Much to my surprise there are art critics who cannot resist the urge to dumb this down to "something is nothing", occasionally confusing the "something" with, er, mud. Although this does nothing to undermine my admiration for the ingenuity of humans, at the same time I can't deny being overwhelmed by curiosity as to what drives these folks. But I digress.

"Rozengeur en Maneschijn" 2022
olievert/paneel
90 x 65 cm

"Everything About the Flowers
and the Bees" 2021
olievert/paneel
44 x 54 cm

"Every Rose has its Thorns" 2021
olievert/paneel
50 x 70 cm

On second thought, no I really don't, as all I'm asking is that you try and imagine the artist who gives it all he has got to resist the classification of the most basic human emotions, pigeonholed as these tend to be as sentimental, as substandard and thus, as prey for the high society to feast upon, and appreciate that this is what lies at the root of Wijnand Warendorf's unwavering exertions – this is where it would be helpful to picture the artist as a bodybuilder – to restore the vibrancy of such all too easily misinterpreted emotions to the contiguous symbolism, in disdain of the arrogance that is so typical of how the critics arrive at their findings, not for the sake of denying that there is such a thing as layering but rather, in order to drag the quintessential layer of primary human emotion back into the sphere of human experience, all of which comes down to Wijnand Warendorf hurling his paintings into the world, under high tension, obsessed by detail, in a harmonious pairing with the big picture, using the finest of brushes and with the patience of a saint, yet full of hope. All things considered you cannot get any closer to the nature of the natural, wouldn't you say?

"White Lilies" 2024
 olieverf/paneel
 52,1 x 70,1 cm

"Kersen! II" 2012
 olieverf/paneel
 36 x 46 cm

Het is duidelijk dat in de kunsten het begrip gelaagdheid kan rekenen op ontzag. Overigens raak ik daarbij dikwijls het spoor bijster, maar, laat ik het er vooral al bij voorbaat bij zeggen, dat ligt aan mij. Ik was vroeger een tijdje bij de verkenners - dat waren, of zijn, wie zal het zeggen, neem me niet kwalijk, ik heb sindsdien geen contact onderhouden - katholieke padvindsters. Wij trokken veelvuldig de vrije natuur in, ook toen al een rekbaar begrip, in aanmerking genomen dat we langs uitgestrekte maisvelden naar onze met dennen omringde zandverstuiving fietsten, waar we met summier onderwijs in overlevingstactieken van kattenkwaad werden afgehouden. Een van de te verwerven vaardigheden was spoorzoeken. Dat deed me echt wel wat, want in de tijd dat ik geacht werd mijn huiswerk te maken las ik de boeken van Karl May, waarin de inheemse Amerikaan Winnetou en de witte immigrant Old Shatterhand geluidloos slopen, schoten en andere dingen goed deden. Schieten was voor ons niet aan de orde, maar spoorzoeken, onder de verkenners was dat de blues van de puber.

The world of the arts clearly holds the notion of layering in high esteem. I could mention as an aside that I have been known to start feeling muddled at this stage of in the proceedings, but that's all down to me, I hasten to point out. When I was growing up I joined the scouting movement for a while. "Explorer scouts" was how we referred to ourselves, which I believe (but don't hold me to it, my association with the movement having been of a decidedly transient nature) was a term which was specifically used by the Roman Catholic arm of the organisation. We frequently ventured into "the great outdoors", which even then was recognised as a flexible concept bearing in mind that we cycled alongside endless corn fields to our favourite pine-surrounded sand drift, where one of the scout masters gave us the scantest of run-downs on survival tactics in order to keep us from mischief. One of the skills to be mastered was that of tracking. That struck a chord with me, as I usually spent the time earmarked for doing my homework devouring Karl May's Wild West novels, in which blood brothers Winnetou and Old Shatterhand, one an Apache Indian as he was referred to in those pre-woke days and the other of white German origin (Karl May himself was German), spent most of their time stealthily creeping, shooting firearms and engaging in all kinds of other upstanding activities. spent most of their waking hours stealthily creeping, shooting firearms and engaging in all kinds of other upstanding activities.

"Sterren van de Zee" 2015
 olieverf/paneel
 62 x 80 cm

"Strawberries II" 2024
 olieverf/paneel
 52 x 40,1 cm

Een van de aspecten was dat je een uitgezet spoor moest kunnen volgen. Iemand frutselde dan iets met takjes en draadjes, wat ons op het goede pad moest houden. Appeltje eitje, dacht ik, toen ik een takje vond, dat duidelijk zo was bedoeld. Ik ging op de grond liggen en keek als door de zoeker van een camera langs het takje naar waar ik het volgende teken zou kunnen vinden. Ik vond het niet, ik bleef dus halverwege de blues steken. Wat was nou de clou: je moest niet te streng zijn en een marge inbouwen in de toegepaste nauwkeurigheid, anders was je verloren. Het lijkt wel politiek.

"Pioenroos" 2024
 olieverf/paneel
 48,3 x 32,2 cm

"Strawberries I" 2024
 olieverf/paneel
 50,4 x 39,1 cm

"Rozengeur en Maneschijn" 2022
 olieverf/paneel
 90 x 65 cm

Shooting, of course, was completely out of bounds, but tracking for us explorer scouts was tantamount to the adolescent's blues. One of the disciplines to be mastered in this respect being that of following a trail that had previously been laid using twigs and bits of string, in an attempt to keep us on track. On stumbling upon a twig that had clearly been placed there for a reason I got down on the ground to look – as if through the viewfinder of an imaginary camera – for my next clue, which disappointingly enough remained so elusive as to result in my getting stranded halfway through the challenge. The deeper meaning of the exercise, as it turned out, was that one should not be too tough on oneself and always allow for a little wiggle room in the degree of accuracy applied, or one would be sunk. Sounds suspiciously like politics, doesn't it?

"Vier Rozenbottels - groot" 2017
 olieverf/paneel
 90 x 65 cm

"Tomaten - klein" 2018
 olieverf/paneel
 12 x 18 cm

Net als al mijn kunstenaars zal ik ook Warendorf niet vragen naar zijn beweegredenen. Bijna alles wat ik er hier over te berde breng, spruit voort uit mijn belevingsweerd. Het is mij ruim voldoende in de volle vrijheid van mijn recht op vrije meningsuiting u voor te schotelen dat die worsteling van Warendorf herculische proporties heeft. En dat, of het nou gaat om het kauwen op een grassprietje of het teruggeven van het land aan de elementen, zoals in Zeeuws-Vlaanderen met het ontpolderen van de Hertogin Hedwigepolder is gebeurd, ik toch echt met aandacht vanaf de zijlijn toekijk. Wat dus onder andere ook aangeeft dat het niet zo is dat ik geen waardering heb voor kunstenaars die tot elke prijs hun daden met woorden lardereren, maar ik zie niet in waarom dat de norm zou moeten zijn. Kunst en normen, hebt u ooit van een grotere tegenstelling gehoord?

"Vier Tomaten" 2019
 olieverf/paneel
 52,2 x 70,3 cm

I would not dream of asking any of my artists, Wijnand Warendorf included, to open up on what makes them tick. Just about everything I have mentioned here is the product of my own experiences. I am more than satisfied in the unfettered freedom of my right to free speech to suggest to you that Warendorf's struggles are of herculean proportions. Whether it's a matter of chewing on a blade of grass or returning reclaimed land to the elements, as was done in the Zeelandic Flanders region, just north of the Belgian provinces of East and West Flanders, when the Hedwige Polder (named after Hedwige de Ligne, Duchess of Arenberg, in case you're wondering) was depoldered, you can rest assured that I'll be keeping the closest possible eye on things from my position on the sidelines. Which implicitly confirms that although I am not dismissive of artists who cannot help peppering their actions with words, I nevertheless fail to see why such an approach should be embraced as a new standard. Art and standards ... have you ever heard of a greater contradiction?

Ik zal u iets verklappen, dat weer niet echt strookt met het voorgaande, maar zo is het leven. Ik heb vanaf den beginne in de schilderijen van Warendorf een positieve, om niet te zeggen optimistische strekking ervaren, een constante blijheid om de details die de natuur hem levert, die hij vrijmoedig en met grote hardnekkigheid schildert. Ik heb als een van doelen in mijn leven met grote hardnekkigheid naar adembenemende schoonheid gezocht, en nog steeds, wat maakt dat ik, zij het deels, begrijp wat Wijnand Warendorf drijft. Dat deze woorden enigszins cryptisch klinken, zal ik niet ontkennen, maar met een beetje geluk en een snuifje bandeloosheid kunt u, mits het idioom van Warendorf u aanstaat, voor een vervolg best eens proberen te putten uit uw eigen verbeeldingskracht. En daarom zeg ik, voorbarig of niet, met dank aan Wijnand Warendorf.

"Bos Radijzen" 2011
olieverf/paneel
52 x 40 cm

"Love You" 2021
olieverf/paneel
70.2 x 90.3 cm

"Pioenrozen" Peonies 2021
olieverf/paneel
70 x 100 cm

Let me confide in you about something that is sort of at odds with the above (but hey, that's life, isn't it?). From the very beginning I have picked up on the positive (I'm one step away from the term "upbeat") element that is present in Wijnand Warendorf's paintings, on the enduring sense of joy in the details gifted to him by nature itself, which he paints with boldness and great tenacity. One of the purposes throughout my life has been my quest for breathtaking beauty, and it is this which has enabled me to appreciate – albeit to no more than a certain extent, I'll freely admit – what drives Wijnand Warendorf. I won't deny that there is a slight ambiguity to these words, but with a bit of good fortune and a sprinkling of unruliness you could do worse, by way of a sequel, than tap into your own imagination – provided, that is, that the Warendorf idiom is to your liking. Which Is more than enough reason for me, prematurely or not, to say "courtesy of Wijnand Warendorf?"

